

Дід Дмитро пам'ятає, як відступала Червона армія

Дмитру Васевичу, жителю села Головин, 87 років. Хлопець ріс у хазяйській сім'ї. Його батько, Микита, мав 5 гектарів землі. Щоб її обробити та удобрити, мусив тримати коней, дві корови, телят та іншу живність. Першого вересня 1941 року хлопець мав піти до школи, але влітку почалася війна

- Як Червона армія відступала, то покинула три танки, - *пригадує часи воєнного лихоліття Дмитро Микитович.* - Два з них стояло в лісі, як їхати на Трубиці, а один - в Головині, біля Максимчукової хати. Того, що стояв у селі, червоноармійці замінували. Як його підірвали, башта відлетіла далеко.

Дмитро Васевич пам'ятає, як у воєнний та післявоєнний час в Костопільському районі діяв відділ особливого призначення, яким командував їхній сусід Григорій Юрченко (псевдо «Лис»). Цей сотенний УПА вирізнявся з-поміж інших несподіваним нападом, вмінням конспірувати засідки, майстерно маневрувати, а відтак бу-

ти невлотимим і для гітлерівців, і для енкаведистів. «Лис» влучно стріляв з револьвера, адже свого часу служив у польському війську і мав чин капрала.

- Як німці відступали, то найбільшу увагу зосередили на обороні шляху, що проходив через наше село і вів до мосту через річку Горинь, - *продовжує розповідь Дмитро Микитович.* - Міст мав стратегічне значення. Під час відступу гітлерівців по ньому переправлялася ворожа техніка, в тому числі і важкі танки. Я не знаю, як той міст їх витримав. А як танки переправилися, то німецькі солдати міст підпалили. Під час наступу було побито багато червоноармійців. Ніхто вбитих не підбирав. Дід Ляпчук, що був тут фельдшером, закопував тіла вбитих прямо на полі.

Мого батька забрали в Червону армію. У місті Шауляй він був поранений. Розривна куля пройшла крізь ребра і вибила руку. Батько лікувався на Уралі.

Микита Васевич привчив своїх дітей до роботи ще змалку, тож Дмитро вже в юних роках умів гарно орати,

добре косити та виконувати чимало іншої чоловічої роботи. Коли хлопцю виповнилося 14 років, померла мама.

По закінченні війни, у 1948 році, в селі Головин організували колгосп «Нове життя». Туди забрали багато людського майна, в тому числі і клуню Микити Васевича. Пізніше колгосп укрупнили і назвали «Маяк».

Подорослішавши, Дмитро пішов працювати робітником у лісове господарство. Щоправда, довго не пропрацював, бо забрали до війська. А після армійської служби, яка минула на далекому Сахаліні, вступив до колгоспу, де пропрацював 34 роки комірником.

Сьогодні рід Дмитра Васевича продовжують син Віктор та дочка Галина. Вони подарували своєму татові п'ятеро внуків. А від дорослих внуків вже і троє правнучків є. Дякувати Богу, дідусь Дмитро ще тримається за-взято і має добру пам'ять. Жителі Головина його поважають. Тож, мабуть, життя проживає не марно.

Олександр НИКОНЧУК

